

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 141/2010-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2010 o návrhu Ing. F. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. B. B., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/18/09-K z 9. decembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/18/09-K z 9. decembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. februára 2010 doručený návrh Ing. F. B. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/18/09-K z 9. decembra 2009 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Namietaným rozhodnutím výbor rozhodol, že navrhovateľ ako člen dozornej rady H., š. p., B. (ďalej len „člen dozornej rady“), porušil čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“), pretože popri verejnej funkcii vykonával aj činnosť nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie (podnikateľskú činnosť) ako živnostník podľa živnostenského zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „živnostenský zákon“). Z tohto dôvodu mu výbor uložil pokutu v sume 4 388 € podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. III. ÚS 141/2010-27 z 30. marca 2010 ho prijal na ďalšie konanie a pred predbežným prerokovaním návrhu si vyžiadal k nemu aj vyjadrenie výboru. Vo vyjadrení sp. zn. VP/18/08-K z 9. marca 2010 sa okrem iného uvádza:

«Navrhovateľ vo svojom návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia namieta

1. neodôvodnené - protizákonné pokračovanie výboru v predmetnom konaní spočívajúce v tom, že sa chcel vzdať verejnej funkcii: skôr ako tak mohol urobiť, bol z tejto funkcie odvolaný a preto nemohol postupovať podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona (využiť liberačné dôvody pre zastavenie konania),

2. protizákonnosť vydania rozhodnutia (nedodržanie zákonom stanovenej 60-dňovej lehoty na rozhodnutie vo veci uloženia pokuty od začatia konania): skutočnosť, že výbor nerozhodol v uvedenej lehote považuje za rozpor s ústavným zákonom a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky,

3. nesprávne a neúplné vyhotovenie rozhodnutia, pretože vo výrokovej časti nie je uvedené, za ktoré konkrétne obdobie je uvedená sankcia uložená a nie je ani čiastočne ohraničené časové obdobie porušenia ústavného zákona a taktiež, že rozhodnutie je len v konštatačnej polohe.

4. diskriminačné posúdenie jeho podnikateľskej aktivity pri výkone povolania živnostníka a opakované uloženie sankcie za rovnaké porušenie a časový nesúlad v jednotlivých úkonoch v rámci konania.

Vzhľadom na uvedené vecné nesprávnosti rozhodnutia navrhuje zrušiť predmetné rozhodnutie...

S zvedeným názorom ako účastník konania nesúhlasíme a tvrdíme, že Výbor... v predmetnej veci rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne a to z týchto dôvodov:

1. K námietke navrhovateľa, že pokračovanie výboru v konaní je neodôvodnené -protizákonné uvádzame, že podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona sa v poslednej vete uvádza, že „konanie sa zastaví aj vtedy, ak sa verejný funkcionár pred hlasovaním o rozhodnutí podľa odseku 6 vzdá svojej funkcie“.

Navrhovateľ bol podľa listu ministra pôdohospodárstva Slovenskej republiky zo dňa 7. 10. 2008 pod č. 2130/2008-10 odvolaný z funkcie člena dozornej rady dňom 15. 10. 2008. V návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru sa odvoláva na to, že sa chcel vzdať verejnej funkcie, ale keďže ho odvolali, už tak nemohol urobiť. Podľa názoru výboru ide o účelovú obranu v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za porušenie ústavného zákona, pretože o výhradách výboru o porušení ústavného zákona už vedel na základe listu zo dňa 6. 7. 2009, ako i z predchádzajúceho konania č. VP/48/08-K, v ktorom mu výbor udelil sankciu a mal preto dost' času napraviť porušenie ústavného zákona.

Keďže navrhovateľ nevyužil možnosť vzdať sa verejnej funkcie ešte pred rozhodnutím, hoci mal takúto možnosť, výbor rozhodol o uložení sankcie za porušenie ústavného zákona.

2. Pokiaľ sa týka námietky na nedodržanie lehoty rozhodnúť do 60 dní od začatia konania poukazujeme na fakt, že v danom prípade ide v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o poriadkovú lehotu s uplynutím ktorej sa nespája zánik zodpovednosti za porušenie ústavného zákona zo strany verejného funkcionára. Nepopierame fakt, že výbor nerozhodol v tejto lehote, avšak nemá to za dôsledok protiprávnosť predmetného rozhodnutia o uložení pokuty.

3. V súvislosti s námietkou, že vo výrokovej časti nie je uvedené za ktoré konkrétne obdobie je sankcia uložená a rozhodnutie je len v konštatačnej polohe uvádzame, že z odôvodnenia predmetného rozhodnutia je zrejme časové obdobie, počas ktorého navrhovateľ porušil ústavný zákon a toto rozhodnutie nemožno považovať iba za konštatačné.

Čo sa týka námietky, že súčasťou rozhodnutia nebola povinnosť zanechať funkciu, zamestnanie alebo činnosť uvádzame, že výbor nemohol uplatniť postup čl. 11 ods. 2 ústavného zákona z dôvodu, že navrhovateľ bol z verejnej funkcie odvolaný dňa 15. 10. 2008 a za verejného funkcionára sa podľa čl. 3 ods. 1 považuje aj v období jedného roka po skončení výkonu verejnej funkcie, čiže do 14. 11. 2008. Keďže navrhovateľ v čase rozhodnutia už nebol považovaný za verejného funkcionára, výbor nemohol uplatniť tento postup, hoci by takto konal. Opätovne podotýkame, že verejný funkcionár o porušení ústavného zákona vedel dlhodobo, ale nevyužil možnosť vzdať sa verejnej funkcie.

4. V súvislosti s námietkou navrhovateľa, že na strane 2 napadnutého rozhodnutia výbor nesprávne uvádza, že navrhovateľ nevyužil možnosť skončiť výkon funkcie, resp. vzdať sa funkcie verejného funkcionára podľa „čl. 7 ods. 7“ ústavného zákona uvádzame, že táto námietka je odôvodnená a výbor túto skutočnosť uznáva, kde malo byť správne uvedené namiesto „čl. 7 ods. 7 ústavného zákona“ „čl. 9 ods. 14 ústavného zákona“. K uvedenej chybe došlo pri vyhotovení odôvodnenia rozhodnutia (nie v jeho výroku), čo však nemá dopad na skutkový stav a následne na zrejmosť a presnosť rozhodnutia v ďalšom texte rozhodnutia.

5. K posúdeniu výkonu živnostenskej činnosti verejného funkcionára v kontexte s čl. 5 ods. 2 ústavného zákona poukazujeme na definíciu živnosti v § 2 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia živnosťou je sústavná činnosť prevádzkovaná vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku a za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Z uvedeného je zrejmé, že ide nesporne o podnikateľskú činnosť, keďže tento text je takmer identický s § 2 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (obchodný zákonník). Navyše v cit. § 2 v jeho ods. 2 písm. b) je osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia podnikateľom podľa obchodného zákonníka...

V tomto smere výbor nemá pochybnosti o tom, že živnostenská činnosť, ktorú verejný funkcionár vykonáva je v rozpore s čl. 5 ústavného zákona a uloženie pokuty je plne odôvodnené.

6. K námietke opakovaného uloženia sankcie za rovnaké porušenie uvádzame, že navrhovateľovi bola uložená pokuta za porušenie rovnakého ustanovenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona v konaní VP/48/08-K, avšak išlo o porušenie za ústavného zákona za rok

2007, avšak v tomto konaní ide o porušenie ústavného zákona za rok 2008. Podotýkame, že Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní VP/48/09-K rozhodol uznesením č. IV. ÚS 263/09-29 dňa 25. 9. 2009, ktorým potvrdil rozhodnutie výboru.

V súčasnosti uvedené konanie ešte nie je právoplatné, nakoľko výbor vydal opravné rozhodnutie, ktoré sa týkalo opravy názvu verejnej funkcie navrhovateľa, kde došlo k písacej chybe, ktorá však nemala dopad na zrejmosť a presnosť rozhodnutia.

7. K námietke časového nesúladu v jednotlivých úkonoch na vysvetlenie uvádzame, že rozhodnutie bolo vydané dňa 9. decembra 2009. Tento dátum sa nachádza na 1 a 3 strane rozhodnutia z dôvodu, že 30. schôdza výboru sa konala 9. 12. 2009, na ktorej sa rozhodovalo o predmetnom konaní...

8. Pokiaľ sa týka dátumu na liste Ing. O. zo dňa 21. 12. 2009 uvádzame, že výbor postupuje v konaniach nasledovne:

a) uznesenie o začatí konania spolu s výzvou na vyjadrenie zasielané verejnému funkcionárovi, voči ktorému výbor vedie konanie

b) vyjadrenie verejného funkcionára k uzneseniu o začatí konania zaslané výboru

c) materiál predložený na rokovanie výboru a následné hlasovanie, ktoré navrhne spravodajca; ak sa rozhodne, že verejnému funkcionárovi bude uložená pokuta vtedy sa zašle list na riaditeľa podniku, príp. predsedu predstavenstva, ktorým je požiadaný, aby zaslal výboru výšku mesačného platu verejného funkcionára za predchádzajúci kalendárny rok

d) oznámenie o výške platu je zaslané na výbor a až potom môže byť vypočítaná presná výška pokuty, ktorá je uvedená v rozhodnutí, o ktorom sa hlasovalo skôr.

Výbor nežiada o oznámenie mesačného platu verejného funkcionára skôr, ako sa v konaní rozhodne o tom, že bol ústavný zákon porušený. Z tohto dôvodu sú na predmetnom rozhodnutí uvedené dátumy tak, ako je uvedené vyššie a preto sa nestotožňujeme a nesúhlasíme s tvrdením navrhovateľa, že rozhodnutie výboru je antidatované, a že rozhodovanie výboru by mohlo byť povrchné a formálne...

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Výboru... č. VP/18/09-K z 9. decembra 2009 s poukazom na §73b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov potvrdil a nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania.»

II.

Podľa § 73b ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 5 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár nesmie vykonávať funkcie, zamestnania a činnosti, ktoré sú nezlučiteľné s funkciou verejného funkcionára podľa Ústavy Slovenskej republiky a zákonov.

Podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár nesmie byť štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu právnickej osoby, ktorá bola zriadená na výkon podnikateľskej činnosti, okrem valného zhromaždenia a členskej schôdze. Verejný funkcionár nesmie podnikat'; to sa nevzťahuje na výkon povolania, ktoré môže vykonávať len fyzická osoba za zákonom ustanovených podmienok.

Podľa čl. 5 ods. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak verejný funkcionár vykonáva funkciu, zamestnanie alebo činnosť podľa odsekov 1 a 2 v čase ustanovenia do verejnej funkcie, je povinný do 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie takú funkciu, zamestnanie alebo činnosť skončiť alebo vykonať zákonom ustanovený právny úkon smerujúci k jej skončeniu.

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7... uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom...

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7... uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Vychádzajúc z návrhu navrhovateľa bolo úlohou ústavného súdu preskúmať ním namietané rozhodnutie výboru sp. zn. VP/18/08-K z 9. decembra 2009 z hľadiska toho, či bolo zákonné a či nebolo jeho konanie ako verejného funkcionára, za ktoré mu označeným rozhodnutím výboru bola uložená pokuta, v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu.

Navrhovateľ sa v návrhu domáha zrušenia namietaného rozhodnutia výboru z niekoľkých dôvodov, ktoré sú špecifikované aj vo vyjadrení výboru k jeho návrhu z 9. marca 2010. Ústavný súd je toho názoru, že niektoré dôvody sa v podstate zhodujú aj s jeho námietkami prednesenými v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 263/09. Týmto uznesením 25. septembra 2009 potvrdil iné rozhodnutie výboru sp. zn. VP/48/08-K z 3. decembra 2008 o uložení pokuty navrhovateľovi za porušenie citovaného ústavného zákona za rok 2007. Preto sa v tomto rozhodnutí ústavný súd podrobne už nesústredil na opakované námietky navrhovateľa (napr. k otázke nedodržania procesnej lehoty na rozhodnutie, nesprávnej interpretácie a aplikácie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na jeho prípad a podobne), ale len na tie relevantné námietky, ktoré sú v danej veci z jeho pohľadu podstatné a na ktoré bolo potrebné reagovať.

Prvá námietka navrhovateľa smerovala k tomu, že namietaným rozhodnutím mu výbor 9. decembra 2009 uložil pokutu, teda v čase, keď už nebol členom dozornej rady (z funkcie bol odvolaný 15. októbra 2008). Ústavný súd po preskúmaní spisu a vyjadrení účastníkov však nezistil v postupe výboru také skutočnosti, ktoré by mali za následok prípadné zrušenie namietaného rozhodnutia najmä s ohľadom na to, že navrhovateľ sa považuje za verejného funkcionára i rok od skončenia funkcie (čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 7 a 8), a výbor začal konanie proti navrhovateľovi ešte 16. septembra 2009, resp. 18. septembra 2009.

Navrhovateľ tiež namietal, že výbor mal konanie zastaviť a aplikovať na daný prípad čl. 9 ods. 12 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Táto námietka však tiež nie je opodstatnená, pretože navrhovateľ sa pred začatím konania nikdy nevzdal tejto funkcie, ale bol z nej odvolaný 15. októbra 2008.

Podstatou tretej námietky navrhovateľa je to, že za porušenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bol už postihnutý rovnakou pokutou v roku 2008 na základe rozhodnutia výboru sp. zn. VP/48/08-K z 3. decembra 2008. Ústavný súd ani tejto námietke však vyhovieť nemohol, pretože zistil, že výbor namietaným rozhodnutím uložil sankciu za porušenie povinností navrhovateľa v roku 2008, a v prvom prípade táto sankcia bola uložená za rok 2007.

Aj keď ďalšie dve námietky navrhovateľa sa ukázali ako čiastočne opodstatnené napr. na strane 2 napadnutého rozhodnutia výbor nesprávne uvádza, že navrhovateľ nevyužil možnosť skončiť výkon funkcie, resp. vzdať sa funkcie verejného funkcionára podľa čl. 7 ods. 7 (mal byť správne uvedený čl. 9 ods. 14, pozn.), čo výbor aj priznal vo svojom vyjadrení k návrhu, prípadne, že „*vo výrokovvej časti nie je uvedené za ktoré konkrétne obdobie je sankcia uložená*“, vychádzajúc z odôvodnenia namietaného rozhodnutia a skutkových okolností daného prípadu je zrejmé, že vykonávanie živností na základe živnostenského zákona navrhovateľom je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu. Konštatoval to aj ústavný súd vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 263/09 z 25. septembra 2009. Zo Živnostenského registra Slovenskej republiky tiež vyplýva, že navrhovateľ podnikal a ďalej podniká vo viacerých činnostiach pod dvomi obchodnými menami. Teda počas obdobia, keď bol členom dozornej rady (i rok po skončení funkcie v priebehu roka 2008 v zmysle čl. 3 ods. 2 v spojení s čl. 7 a čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu) vykonával nepochybne činnosť nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie.

Vychádzajúc najmä z ústavne konformnej interpretácie ustanovenia čl. 5 ods. 2 druhej vety ústavného zákona o ochrane verejného záujmu („Verejný funkcionár nesmie podnikat’; to sa nevzťahuje na výkon povolania, ktoré môže vykonávať len fyzická osoba za zákonom ustanovených podmienok.“) v kontexte so skutočnosťou, že navrhovateľ podľa zistenia výboru i ústavného súdu vykonával v rozhodnom období podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia (čo ani sám nespochybňuje), po preskúmaní namietaného rozhodnutia musel ústavný súd konštatovať, že navrhovateľ porušil svoje povinnosti vyplývajúce z čl. 5 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu

a evidentne nerešpektoval upozornenia výboru. Keďže rozhodnutie výboru obsahuje tiež výrokovú časť, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku, nemal ústavný súd inú možnosť, len dať za pravdu výboru a námietky navrhovateľa odmietnuť.

Zmyslom a účelom ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. V záujme tohto cieľa ukladá uvedený ústavný zákon verejným funkcionárom (najmä v čl. 4, 5, 6 a čl. 8) rôzne povinnosti a obmedzenia týkajúce sa vlastného výkonu verejnej funkcie alebo výkonu činností, funkcií a zamestnaní nezlučiteľných so zastávanou verejnou funkciou (III. ÚS 24/07, III. ÚS 12/09).

Pokiaľ navrhovateľ tieto obmedzenia nerešpektoval, tak ako to konštatoval výbor v napádanom rozhodnutí sp. zn. VP/18/09-K z 9. decembra 2009, porušil ustanovenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Na základe tohto záveru ústavný súd navrhovateľom napádané rozhodnutie výboru sp. zn. VP/18/09-K z 9. decembra 2009 v súlade s ustanovením § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde potvrdil.

Okrem toho navrhovateľ (zastúpený advokátom) v návrhu tvrdí, že v konaní pred výborom boli porušené aj jeho viaceré práva garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a Listinou základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a žiada, aby ústavný súd vec prerokoval v jeho prítomnosti.

K tomu ústavný súd uvádza, že konanie o preskúmanie, či konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, je zásadne neverejné a je osobitným druhom konania

upraveným v zákone o ústavnom súde. Ústavný súd preto požiadavku navrhovateľa, aby v tomto konaní bola vec prerokovaná v jeho prítomnosti, odmietol ako nedôvodnú.

Vzhľadom na to, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu a namietané rozhodnutie výboru považoval ústavný súd za zákonné a vecne správne, bolo už bez právneho významu zaoberať sa jeho návrhom, že v konaní pred výborom boli porušené aj jeho niektoré základné práva zakotvené v ústave, dohovore a listine.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2010